

HỒI 563

Trùng phản Trường An

Vì thiên hạ chia rẽ, chiến chinh liên miên, bá vương quân phiệt ở các nơi đều có phương pháp đối phó với trình sát của địch nhân. Vừa phải để cho các thương lữ thúc đẩy mâu dịch thông hành, lại không thể để phần tử bất lương lên vào, giữ được cân bằng là xem như chế độ chính sách đã thành công.

Vì chiếm ưu thế về địa lý, nhà Đường ở Quan Trung có biểu hiện xuất sắc nhất trong việc khống chế dòng người ra vào. Sau khi vào Trường An, nhà Đường của họ Lý tăng cường quan phòng, đặt trọng binh ở Đồng Quan và Hoàng Hà, lập quan thụ, người dân ra vào phải có văn kiện hộ tịch, ngoài ra còn phải có giấy phê của quan phủ các nơi cấp cho. Bên ngoài muốn vào Quan Trung làm ăn, hoặc di dân nạn nhân càng phải đến cửa công xin phê chuẩn an trí, đặt ra những quy định và hạn chế nghiêm khắc đối với việc di dân.

Từ Tử Lăng mang theo phê văn do Lôi Cửu Chỉ ngụy tạo, đeo chiếc mặt nạ lấy được trong Dương Công bảo tàng vốn để dành cho Dương Tố khi trốn chạy, ngồi khách thuyền an toàn qua ải. Trải qua ba ngày đêm lên đường, cuối cùng đến được thành Trường An. Gã gửi con Vạn Lý Ban ở Đào Lâm, do bọn Nhâm Tuấn chăm sóc. Trở lại chốn cũ, trong lòng gã đầy cảm khái. Nhất là gã vừa mới từ Tiểu Trường An ở Tái ngoại về, bây giờ đã đến Trường An thực sự ở Trung thổ, nhớ đến người đẹp đã xa, lòng càng thêm đau đớn.

Sau khi vào thành, đi thẳng tới Đa Tình Oa của Hầu Hi Bạch, theo Lôi Cửu Chỉ nói, Hầu Hi Bạch có đến thăm y, cho y biết sẽ trở về Trường An, nhân lúc Thạch Chi Hiền không có mặt, sẽ tìm Dương Hư Ngạn tính sổ, xem thử hấn đã luyện được kỳ công gì sau khi lấy được nửa phần Bất Tử ấn pháp. Dù cho Hầu Hi Bạch không có ở đó, gã vẫn có thể đến Đa Tình Oa trú chân.

Gã vượt tường phóng vào phòng, chỉ nghe tiếng ca của Hầu Hi Bạch vọng ra, ca rằng: "Gió mát mon man, thổi tà áo ta, tà áo tung bay, nhẹ vờn trong gió."

Từ Tử Lăng cười ha hả: "Ai có thể đa tình hơn Hầu Hi Bạch đây?"

Hầu Hi Bạch lướt nhanh ra, nắm lấy hai tay gã, cả mừng nói: "Tử Lăng bất ngờ đến đây, thật khiến cho tiểu đệ vô cùng mừng rỡ. Mấy ngày nay ở Trường An khắp nơi đều nghe

người ta bàn luận sự tích uy phong của các người và Bạt Phong Hàn ở Tái ngoại, khiến ta hối hận vì không đi cùng, bỏ lỡ qua cơ hội được cảm nhận phong tình Tái ngoại. Thiếu soái đầu?"

Từ Tử Lăng nói: "Vào trong ngồi rồi nói!"

Ngồi vào sảnh, Từ Tử Lăng kể sơ lại mọi chuyện đã xảy ra ở Tái ngoại, rồi lại giải thích mục đích lần này đến Trường An, tiếp theo hỏi: "Huynh có phải nói cho Lôi đại ca biết sẽ phân thắng bại với Dương Hư Ngạn không? Nhưng ta lại thấy huynh ca hát vẽ vờ, rất đặc ý."

Hầu Hi Bạch cười khổ nói: "Ta chỉ là tìm vui trong đau khổ, ta cùng các người hợp tác đối phó Dương Hư Ngạn, chắc chắn Thạch sư phụ xem ta là phản đồ. Lúc này huynh nói cho ta biết Chúc Ngọc Nghiên đã chết, Thạch sư phụ thành công hút được tà khí trong Thánh Xá lợi, luyện được ma công. Xem ra tiểu đệ không còn bao nhiêu ngày nữa, không vẽ vờ vài bức họa mỹ nhân để truyền lại cho hậu thế, còn đợi lúc nào nữa. Bây giờ tiểu đệ đã trở thành người được hoan nghênh nhất của giới quyền quý Trường An sau Mạc thần y, hôm qua đích thân Lý Uyên đến đây gặp ta, mời tiểu đệ vẽ cho y một bức cung đình Bách Mỹ Đồ, ta thấy trước khi vẽ xong, cả Thạch sư phụ cũng không dám động đến ta, Dương Hư Ngạn càng không cần nói tới."

Từ Tử Lăng ngạc nhiên: "Lý Uyên tại sao hồ đồ như vậy, biết rõ Dương Hư Ngạn là hậu nhân của Dương Dũng mà vẫn đối xử tốt với y?"

Hầu Hi Bạch nói: "Tử Lăng không biết đó thôi. Lý Uyên là người rất trọng tình xưa, trước đây y rất thân thiết với Dương Dũng, làm sao lại nỡ giết giọt máu duy nhất của y, lại thêm Dương Hư Ngạn thề rằng cắt đứt quan hệ với Thạch Chi Hiên, lừa cho Lý Uyên phong y làm Tù quốc công. Chao ôi! Ta và y tuy khó tránh một trận chiến, nhưng bây giờ còn nhiều điều e ngại, chỉ đành tạm thời nước sông không đục nước giếng."

Từ Tử Lăng nói: "Ta muốn gặp Tần vương."

Hầu Hi Bạch nói: "Ta sẽ sắp xếp, vả lại phải lập tức tiến hành, bởi vì bây giờ Lê Dương bị Đậu Kiến Đức vây khốn, ngày đêm tấn công, Lý gia đang tập hợp đại quân, chuẩn bị xuất quan chi viện."

Từ Tử Lăng nhíu mày: "Lê Dương có Lý Thế Tích và Lý Thần Thông cố thủ, sao lại dễ dàng bị vây đánh chứ?"

Hầu Hi Bạch đáp: "Theo lý là vậy, nhưng sự thực lại khác hẳn, bây giờ tình thế Lê Dương đang nguy cấp. Ta nghe nói Lý Thế Tích và Lý Thần Thông trúng kế dụ địch của Đậu

Kiến Đức, khi Đậu Kiến Đức xua quân đi đường vòng đến đánh thành Vệ Huy gần đó, Lý Thần Thông cầm quân đánh lên, nào ngờ gặp phải phục binh, bị Đậu Kiến Đức đánh đến nỗi Lý Thần Thông chỉ đành dạt theo hơn mười tên tùy tùng còn lại trốn chạy. Đậu Kiến Đức quay lại đánh Lê Dương, thư báo nguy đang bay về như tuyết rơi."

Rồi lại y hạ giọng nói: "Nghe nói Khấu Trọng đã gia nhập dưới trướng của Đậu Kiến Đức, việc này khiến trong triều ngoài nội Trường An chấn động, tiểu đệ cũng cảm thấy vinh hạnh. Vì các người đại triển oai thần ở bốn cuộc chiến Hách Liên bảo, Bôn Lang Nguyên, Hoa Lâm và Long Tuyền đã trở thành đề tài bàn tán cho cả thành Trường An, lần này Lý Thế Dân có đối thủ rồi!"

Từ Tử Lăng lắc đầu: "Khấu Trọng tuyệt đối không quy thuận Đậu Kiến Đức, chắc là hiểu lầm thôi." Rồi ngập ngừng tiếp: "Có một chuyện vẫn phải nhờ huynh giúp đỡ, Hi Bạch huynh có thể điều tra xem có một kiếm thủ tên là Âm Hiến Hạc ở Đông Bắc đã đến Trường An hay không."

Hầu Hi Bạch hỏi kỹ tuổi tác, đặc trưng, bề ngoài của Âm Hiến Hạc rồi vỗ ngực: "Muốn tìm một người đối với ta dễ như trở bàn tay, cứ giao cho ta, rất nhiều người ở Trường An phải nể mặt Hầu Hi Bạch này. Tử Lăng cứ nghỉ ngơi ở đây, trong thư trai có đủ từ dịch kinh cho đến Xuân Cung đồ, không lo buồn bã đâu."

Từ Tử Lăng bị y trêu chọc, lắc đầu nói: "Bây giờ ta phải đi tìm Kỷ Thiển, rất có thể nàng là người em gái đã thất lạc nhiều năm của Âm Hiến Hạc."

Hầu Hi Bạch ngăn ra: "Có chuyện này sao, huynh dùng thân phận gì để gặp nàng, lập trường của nàng lúc thế này lúc thế nọ, có quan hệ mật thiết với Thái Tử đảng, nếu không ổn, e rằng huynh sẽ bị nàng vạch trần thân phận, gây ra họa lớn."

Từ Tử Lăng mỉm cười: "Ta biết cân nhắc mà! Không biết Khả Đạt Chí có đến đây không?"

Hầu Hi Bạch nói: "Điều này thì ta không rõ, đạo giữ mình của ta ở Trường An chỉ là nói chuyện gió trăng không luận chính sự, hay là Tử Lăng đi gặp Tần vương trước rồi mới nghĩ đến chuyện khác."

Cuối cùng Từ Tử Lăng chấp nhận lời khuyên của Hầu Hi Bạch, sau khi Hầu Hi Bạch ra ngoài, Từ Tử Lăng ngồi xếp bằng trên ghế đã tọa, để nghỉ ngơi sau mấy ngày đi đường liên tục. Trong chớp mắt gã đã tiến vào cõi quên mình, chân khí trong người cuộn cuộn, thoải mái không thể tả được.

Không biết trải qua bao lâu, gã chợt giật mình một cái rồi tỉnh dậy, trong đầu ẩn hiện hình bóng rõ mồn một của một nàng mỹ nữ tuyệt thế.

Gã khẳng định mình không phải bị bất cứ âm thanh hay sự thay đổi khí lưu nào làm thức tỉnh mà là do một cảm giác trên cả cảm quan, huyền diệu đến khó nói nên lời. Đây không phải là lần đầu tiên, những cảm ứng như thế này trước kia đã có nhưng không rõ ràng như bây giờ.

Người đó từ phía sau lướt vào trong sảnh như quỷ mị.

Từ Tử Lăng thầm thở dài, biết rằng không thể né tránh, vừa mới đến Trường An đã bị lộ hành tung, khẽ nói: “Pháp giá quang lâm, không biết tìm Hi Bạch huynh có việc gì?”

Một giọng nói vui mừng mà ngọt ngào vang lên: “Thì ra là Tử Lăng! Thật khiến cho ta bất ngờ, người lần đầu tiên gọi người ta thân mật như vậy!”

Từ Tử Lăng hơi ngạc nhiên, người ấy ngồi xuống chiếc ghế đối diện với gã.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, gã vào thành sau buổi chiều, bây giờ mặt trời xuống núi, trong sảnh tối om om, gã tọa tức hai canh giờ, tinh thần hoàn toàn hồi phục.

Hai người bốn mắt gặp nhau, hai trái tim đều không biết có cảm giác như thế nào.

Tuy nàng vẫn áo trắng chân trần, nhưng Từ Tử Lăng cảm nhận được khí chất của nàng hoàn toàn khác hẳn lúc trước, nhưng khác chỗ nào, gã không nói ra được. Chỉ là cảm thấy nàng trở nên thâm sâu khó dò hơn trước kia nhiều.

Gã giật mình: “Chúc mừng cô nương cuối cùng đã luyện thành ma công!”

Đôi mắt đẹp của nàng nhìn gã dò xét một cách hứng thú, lời nói vẫn lạnh lùng kiêu ngạo như trước kia: “Người ta vâng lệnh sư tôn ở lại Trường An tu luyện đại pháp, đương nhiên là phải có chút thành tích. Tử Lăng! Chẳng phải ngươi cũng có tiến bộ sao? Không cần quay đầu nhìn cũng biết là người ta rồi?”

Dù nàng dùng lời lẽ hay ngữ điệu gì, đều khiến người ta có cảm giác như đâm thẳng vào tim, có sức quyến rũ rất lớn.

Từ Tử Lăng trầm giọng nói: “Trong cuộc quyết chiến giữa lệnh sư với Thạch Chi Hiền, bà vì thi triển Ngọc Thạch Cầu Phần mà mây tan khói tản, ta chính mắt nhìn thấy.”

Thật bất ngờ, tình cảm trên khuôn mặt nàng chẳng hề thay đổi, thản nhiên nói: “Có phải Thạch Chi Hiền cùng lên đường với người không?”

Từ Tử Lăng lắc đầu: “Y bị thương bỏ chạy, lệnh sư thất bại.”

Gã tốt bụng, không nhắc đến việc Chúc Ngọc Nghiên muốn gã và Sư Phi Huyền chết chung, bị gã phát giác kịp thời, trong lúc nôn nóng cứu Sư Phi Huyền đã để Thạch Chi Hiền có cơ hội thoát thân, nếu không lịch sử có khi phải viết lại.

Nàng nhìn gã không chớp mắt, chột thở dài, lời lẽ lạnh lùng bình tĩnh đến khiến người ta phải run sợ: “Có phải y đã hút hết thánh khí trong Xá lợi không?”

Từ Tử Lăng gật đầu: “Chỉ sợ là vậy!” Thật ra đại bộ phận dị khí trong Xá lợi đã bị gã và Khấu Trọng hưởng trước, đương nhiên gã không tiết lộ bí mật này.

Rồi nàng thở dài, ánh mắt đầy vẻ phức tạp khó hiểu, dịu dàng nói: “Thiên hạ từ đây sẽ có nhiều chuyện!”, rồi lại nói: “Tử Lăng có chịu hợp tác với ta đối phó Thạch Chi Hiền không?”

Từ Tử Lăng lại thầm than, cái gọi là hợp tác với nàng, trước kia lần nào cũng vì bị nàng uy hiếp không còn cách nào khác. Từ cuộc chiến ở Cảnh Lăng, hai đại nguyên lão cao thủ của Phi Mã Mục Trường chết trong tay nàng, giữa họ đã có oán thù không thể tháo gỡ, phát triển cho đến giờ này, cả gã cũng không biết đôi bên có quan hệ gì. Theo lẽ gã với nàng phải quyết đấu đến sống chết, nhưng bây giờ đôi mặt với nàng ma nữ trong sáng như thiên tiên, gã không thể nào ra tay được.

Gã đành cười khổ: “Giữa chúng ta còn có thể hợp tác được sao? Cô nương không cần phải uy hiếp ta, lúc nào ta rời khỏi Trường An cũng được cả.”

Nàng mỉm cười: “Người ta đã uy hiếp ngươi lúc nào? Song nếu ngươi không chịu giúp đỡ Loan nhi, Loan nhi chỉ đành ngoan ngoãn gả cho Thạch Chi Hiền, xem thử y có thể lãnh đạo Thánh môn trở thành người thắng lợi trong cuộc tranh giành thiên hạ này hay không? Người ta không hề ép buộc ngươi, mà là không còn sự chọn lựa nào khác. Còn nữa, vị hồng nhan tri kỷ giới thối tiêu của ngươi nói không chừng sẽ trở thành vật hy sinh, bởi vì nàng là họa căn mà Bích Tố Tâm để lại, chỉ có đích thân giết chết nàng, Thạch Chi Hiền mới có được sự tôn kính của các phe phái trong Thánh môn.”

Từ Tử Lăng bị đánh trúng tim đen, chép miệng: “Còn nói là không phải uy hiếp?”

Chỉ nghĩ thôi cũng khiến người ta lạnh mình, nhân lúc thiên hạ đại loạn, các phái của Ma môn không ngừng mở rộng thế lực, bọn Lâm Sĩ Hồng, Tiền Độc Quan, Phụ Công Hựu chiếm đất trở thành các quân phiệt lớn nhỏ, Vương Thế Sung thì có quan hệ mật thiết với Ma môn, Triệu Đức Ngôn là tâm phúc mưu thần của Hiệt Lợi, những người khác như Bích Trần,

An Long không chế mạch máu kinh tế, nếu những kẻ đó thần phục Thạch Chi Hiền, không ai có thể đoán được lực lượng này mạnh mẽ đến mức nào.

Vấn đề trước mắt là nàng đã dễ dàng phát giác hành động đối phó với Hương gia của họ.

Nàng biết gã đến Trường An, dù cải trang thành bộ dạng như thế nào, chỉ vừa nhìn là đã nhận ra.

Nàng bật cười khúc khích, lườm gã, nói: "Người ta đáng sợ đến thế sao? Trước kia ta đã làm quá nhiều chuyện có lỗi với Từ công tử, nhưng chỉ vì lệnh thầy khó cãi. Bây giờ người ta đã làm chủ, đương nhiên phải có tác phong hành sự khiến Từ công tử hài lòng. Ta không buộc người làm bất cứ chuyện gì không muốn, chỉ hy vọng người có thể hợp tác giết chết Thạch Chi Hiền, trừ hại cho đời, điều đó chẳng phải hợp với tác phong hiệp nghĩa thế thiên hành đạo mà quên cả bản thân mình của các người hay sao?"

Từ Tử Lăng cười khố: "Ta chẳng có tư cách làm kẻ hiệp nghĩa, chỉ là phải sống những ngày đi tới đâu hay tới đó. Việc đối phó với Thạch Chi Hiền sau này hãy tính, y cần phải có một thời gian trị thương, chúng ta vẫn còn thời gian."

Nàng lắc đầu nói: "Sao Tử Lăng lại suy nghĩ hạn hẹp đến thế? Nếu để y quay lại giang hồ, tất cả đều muộn rồi!"

Từ Tử Lăng nhíu mày: "Nếu y ở ngoài Tái ngoại, cô nương làm sao tìm được y?"

Nàng nói: "Cần gì phải tìm, ta có phương pháp dụ y ra." Rồi nhoẻn miệng cười: "Tử Lăng có chịu hợp tác không? Hay là người ta lấy người được không? Người ta sẽ làm một hảo thủ tử biết ngoan ngoãn vâng lời."

Từ Tử Lăng thất kinh, luống cuống: "Đại tỷ vạn lần đừng nói đùa như vậy."

Nàng nhìn gã với ánh mắt trách móc: "Không nói thì không nói. Nhưng người có hứng thú nghe kế hoạch của người ta để bảo vệ cho nàng mỹ nhân ở U Lâm tiểu trúc của người không?"

Từ Tử Lăng đành chịu: "Tại hạ đang nghe đây."

Nàng thản nhiên nói: "Căn cứ theo di huấn tổ tiên, lưỡng phái lục đạo của Thánh môn cứ mỗi hai mươi năm sẽ tổ chức một lần tụ hội, đề cử lãnh tụ, lần tụ hội trước diễn ra cách đây hai mươi năm, Chúc sư phụ được đề cử làm người đứng đầu Thánh môn. Nhưng đáng tiếc vì thiên hạ hỗn loạn, sư phụ tuy trở thành người đứng đầu Thánh môn, nhưng chỉ là hữu

danh vô thực. Bây giờ đã có cơ hội thống nhất, Từ Hàng Tịnh Trai thông qua Lý gia chiếm được thượng phong, lưỡng phái lục đạo lúc này mà không đoàn kết được, khi Lý gia nhất thống thiên hạ thì chắc chắn sẽ rơi vào cảnh diệt vong. Trong tình thế này, cuộc hội họp hai mươi năm của các phái trong Thánh môn nhất định phải cử hành rồi. Chúc sư phụ đã qua đời, bây giờ ta là người duy nhất có tư cách triệu tập mọi người, Thạch Chi Hiền chắc chắn sẽ xuất hiện, như vậy chúng ta có cơ hội giết chết y, phá Bất Tử ấn pháp của y."

Từ Tử Lăng nhíu mày: "Cô nương có biết tại hạ không có chút lòng tin nào có thể phá được Bất Tử ấn pháp của y hay không?"

Loan Loan dịu dàng nói: "Giả sử chúng ta có thể hợp lại hai phần của Bất Tử ấn pháp, nói không chừng có thể tìm được phương pháp phá giải."

Từ Tử Lăng bắt đầu hơi hiểu ra tại sao nàng đến tìm Hầu Hi Bạch, lắc đầu nói: "Sư tiểu thư đã từng xem qua Bất Tử ấn quyển nhưng vẫn không tìm được cách phá giải."

Loan Loan sáng mắt lên, ánh mắt đầy trí tuệ, cũng khiến lòng người ngây ngất, một mỹ nhân xinh đẹp như thiên tiên lại trở thành người lãnh đạo mới của Âm Quý Phái, còn trẻ như vậy mà đã có thể luyện thành Thiên Ma đại pháp, chắc chắn trong Ma môn chưa hề có người như thế, hơn nữa nàng là người duy nhất trong Ma môn hiểu rõ Trường Sinh khí của bọn gã, điều đó khiến cho Thiên Ma công của nàng càng thêm khó lường.

Chỉ nghe nàng khẽ nói: "Lại là Sư Phi Huyền, nô gia với nàng làm sao mà giống nhau được, nàng chỉ biết huyền môn chính tông, Thạch Chi Hiền học được Bất Tử ấn pháp, là đại thành của huyền môn và Thánh môn, dù nàng thông minh như thế nào, nhưng cũng chỉ hiểu được một phần trong đó. Nếu nô gia và Tử Lăng hợp tác nghiên cứu sẽ là chuyện khác."

Từ Tử Lăng nói: "Dù Hầu công tử không có vấn đề gì, nhưng Dương Hư Ngạn là người kế thừa của Thạch Chi Hiền, chắc chắn sẽ không ngốc nghếch mà đi đối phó với Thạch Chi Hiền, như vậy chẳng khác gì tự làm khổ mình."

Thực ra nửa phần Bất Tử ấn quyển của Dương Hư Ngạn đã lọt vào tay của Hầu Hi Bạch, Hầu Hi Bạch đọc thuộc rồi hủy đi, nhưng gã tạm thời không cho nàng biết, bởi vì có trời mới rõ nếu cho nàng biết bí mật của Bất Tử ấn pháp sẽ mang lại hậu quả gì.

Loan Loan nhướn niêng cười: "Mượn không được thì cướp, càng có thể tiện tay giết luôn người, về mặt này nguyện vọng của Từ Tử Lăng và Hầu công tử đâu có khác người ta, đúng không?"

Từ Tử Lăng kéo dài thời gian, nói: "Việc này phải thương lượng với Hi Bạch mới được."

Nàng cười đầy quyến rũ: “Người ta đâu có buộc người lập tức hứa ngay, buổi tụ hội này diễn ra vào đêm trung thu ba tháng sau tại Thành Đô. Từ công tử thấy thế nào?”

Từ Tử Lăng nói với vẻ không vui: “Tại sao trăm ngàn chỗ không chọn, lại cứ chọn ở Thành Đô?”

Nàng mỉm cười: “Chỉ do tiện lợi thôi mà! Từ công tử sẽ nhân cơ hội này thăm Thạch mỹ nhân, đó gọi là đi vào cái chết để tìm sự sống, để Thạch Chi Hiền có cơ hội hạ độc thủ. Vậy Từ công tử sẽ không giả vờ hứa với người ta. Chao ôi! Người ta cũng chỉ vì bất đắc dĩ, cho nên đành phải dùng chút tâm kế, xin hãy tha thứ!”

Từ Tử Lăng bực mình nói: “Chùng nào cô nương có thể thay đổi thói quen hại người đây?”

Nàng liến lợ về oán trách, than: “Ta thật không muốn hại người, tin hay không cũng được, người sẽ ở Trường An bao lâu?”

Từ Tử Lăng rất muốn hỏi nàng Tiêu Tiển có phải là người của Ma môn hay không, nhưng sợ đánh cỏ động rắn, chỉ đành kèm lại, nói: “Nếu cô nương tìm được Hầu Hi Bạch thì cứ đến tìm ta.”

Loan Loan chợt giật mình, nói: “Có người tới! Ngày mai gặp!”

Rồi lướt người khỏi ghế, phóng ra ngoài cửa sổ như một bóng ma, để lại một mình Từ Tử Lăng đứng trong bóng tối trong sảnh.

Từ Tử Lăng cũng có cảm giác có người vào hậu viện, chỉ từ điểm này, cho thấy linh giác của nàng chẳng kém gì gã.

Giọng nói của Lý Thế Dân vang lên sau lưng Từ Tử Lăng: “Ta đang muốn tìm các người.”

Từ Tử Lăng giật mình, biết rằng có những chuyện khiến cả Lý Thế Dân cũng phải bối rối đã xảy ra.

Đó là chuyện gì mà nghiêm trọng đến thế?

Lý Thế Dân ngồi xuống đối diện với chàng, sắc mặt nặng nề, nghiêm mặt nói: “Lê Dương sẽ mất trong mấy ngày, Vương Thế Sung đã xua binh đến Từ Giản, khiến chúng ta không cử động được, muốn chi viện cũng không xong, Tử Lăng có biết ai ở trong thành Lê Dương không?”

Từ Tử Lăng ngạc nhiên nhìn về phía y.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>